

ŞƏNBƏ ÜÇÜN NƏZM

Salam Sarvan

Bir gün məni axtararsan,
məndən gen düşən sevdiiym.
Nağıldan sonra alma tək
gözündən düşən sevdiiym.

Axtararsan, axtararsan
tapa bilməzsən sən məni.
Atanda bir baxaydın da
hayana atmısan məni.

İşdən də xəbər alarsan,
“yerində yoxdu” deyəllər...
Özünü divardan asıb
harasa çıxdı - deyəllər...

Qırıqların arasından
yavaş-yavaş axır qan,
mənə əlimlə silirəm üz-gözümün tərini.

Nəse yazıb o dərzi qız
iynəsiylə kürkümə:
oxuyuram sətir-sətir bu tikiş yerlərini.

Yavaş-yavaş axır qan,
get-gedə qızarır dan...

Adamlar göyə açıb boş ovcunu hələ də,
qopur yalvarış dolu dualar dillərindən.
Bir uşaqa gül tutub
Tanrıya uzatdığı balaca əllərində.

Yavaş-yavaş çıxır can...
Və heç nəyi olmayan
bu yalnız oğlu yalnız
ayrılıq məqamında götürüb gedir ancaq
yarıyacan çəkdiyi siqarı külqabıdan.

Və bu da sonuncu an:
yarat məni, Yaradan.

Günəşin zirvələrdə unudub atdığı
qar kimi tənha qalsam da...
Bir az iş-güc qatır başı,
bir az da yazı-pozu:
sənsiz yaşaya bilirəm,
narahat olma, Qızım.
Amma yaşaya bilmirəm, bilmirəm.
Bir az səndən zəhləm gedir,
bir az da özümdən.

Narahat olma, Qızım -
sənsiz yaşamaq mümkünmüş deyər
yavaş-yavaş düşürsən gözümdən.

İçirəm-kövrəlirəm, kövrəlirəm-İçirəm...
Narahat olma, Qızım -
öldürdüyün gündən bəri yavaş-yavaş
dirilirəm:
o dünyadan bu dünyaya hər gün bir az
köçürəm.

Amma yaşaya bilmirəm, bilmirəm...
Hərden züm-zümə edirəm,
hərden də ulayıram...

Narahat olma, Qızım -
yavaş-yavaş sağahıram iflicdən,
məsələn, artıq səni xatırlayanda
başımı bulayıram.
Amma yaşaya bilmirəm, bilmirəm...
İstəsəm taparam səni -
atıb gedən qadınların hamısı
eyni yərə yığışırlar əslində...
Amma axı nəyə lazım, mən ki sənsiz
ölmürəm.

Amma yaşaya bilmirəm, bilmirəm...
Narahat olma, Qızım -
mən şəhərdə gəzəndə
insanlar bir adamlıq kənardan keçirlər,
sanki yanımda yeriyirsən deyər...

Başımı çırpıram dəmir qapına,
ağrıyır min illik zədə başımda.
Başmla döyürəm qapını, sevdə,
nə evdən çıxırsan, nə də başımdan.

Mən əkin taleli qara torpağam,
sən biçin qismətli ələcsiz çiçək...
Bir az da, bir az da məndən kənar dur
ki sənnən bir qoşa şəkil çəkdirək.

Sanki məndən gəlir gözünün yaşı,
Sanki gözlərin də mənimdi bu gün.
Qara hörüyünü döy kürəyinə -
zəncir vur, aşura günündü bu gün.

Vaxt var idi, göz yaşı azadlıq simvoluydu:
vaxt var idi, yox idi qulun ağlamağ haqqı.

Nəysə... ruhu şad olsun aldığımız
canların.

Heç çoxu içilmədi axıdılan qanların...
Ey bizim əsrimizin gözəllik salonları,
savaşda Janna Darkın saç düzümlü
necəydi?

Beyrəyin köynəyinin vardı yuyulmağ
haqqı?

Düşünə döymədilər qürrələnən igidlər,
döydülər qaragözlü atlarının döşünə...
Sürtülməkdən zay oldu Pikassonun fırçası
Fəzlullah Nəiminin otuz iki dişinə.

Dünyanı anlamaqçün
bax o topal Teymurun
axsaq ayaqlarıyla möhtəşəm yerişinə.

Və bu boyda can atma nəvazişə, tumara:
sığal haqqı boydadı bədənin şallağ haqqı.

Göy üzü ərşə qalxan əzablarla doludu.
Yer kəsilib atılmış əzablarla doludu:
Nil çayının sol qolu Babəkin sağ qoludu.
Tökür Kleopatra Ümid burnunun suyun
Lüdivikin üzülmüş Dardanel boğazına.

Bu dünyanın gərdişi pioner şeypuruyla
gör nə gözəl züü tutub Dədə Qorqud
sazına.

Bəs oğlum Tural hanı...
Qazılıq dağındadı,
gün gələr enər ordan Qazilik dağın tutar.
Savaşların mənası: bu qəsbkar vətənlər
öz oğlun basdırmağa özge torpağın tutar.

Və tutar bulaq gözün tutulmuş torpağ
haqqı.

O hansı ölüm idi - qapısı arxasında
bir kişini atının yəhərində gözlədən?
O hansı çılpaq idi - natəmiz əlləriylə
müqəddəs yerlərini ayıb sayıb gizlədən?
O təkəzgözlü əncirin necoldu
yarpağ haqqı?!

Ölüb yıxılсан yıxılанда da...
Salxım buzlar kimi sınıb gedəsən...
Deyirlər torpağın altı soyuqdu,
nola, qəbrinə də yanıb gedəsən.

Gözlərin tavana dəyib - qayıda,
ürəyin atlanıb çöllərə düşər...
Salıb itirərsən xatirələrini,
ancaq etibarlı əllərə düşər.

Ölərsən bir düşməni sevindirərsən,
ardınca bəri bir “sağ ol” un ola ...
Gözünü qapaya bir qız əlləri -
bu, sənin ilk qadın sığalın ola!..